

Korb Angéla mondja magáról

Pécsett születtem, a gyerekkoromat egy baranyai kis faluban, *Hetvehelyen* töltöttem, ahol családi körben a német nyelvjárást beszéltük. A pécsi *Leőwey Klára Gimnázium* Német Nemzetiségi Tagozatán érettségiztem, majd a *Pécsi Tudományegyetem Bölcsészettudományi Karán* német nemzetiségi – történelem szakon végeztem. Jelenleg az *ELTE Irodalomtudományi Doktori Iskolája germanisztika programjának vagyok doktorandusz hallgatója*. A XIX. századi német nyelvű sajtótörténet témakörben kutatok. 2007-ben költöztem a fővárosba, s azóta a magyarországi németek hetilapja, a *Neue Zeitung* munkatársa vagyok.

Budapesten élek és dolgozom. Varázslatos város! A lehetőségek tárháza, mind kapcsolatépítés, mind kulturális rendezvények és programok terén. Pezsgő, bódító, lenyűgöző a főváros. És még ma sem ismerem minden szegletét... A munkám sokrétű: riportok, rendezvények, programok, izgalmas feladatok. Minden napra akad valami, sokszor nincs szabad hétvégém sem. Emellett rengeteg embert ismerhettem meg és a munkámnak köszönhetően születtek már számomra meghatározó barátságok is. Egyetemista koromban a német nemzetiségi irodalom kurzuson kaptam kedvet az íráshoz. Dr. Horst *Lambrecht*, a magyarországi német irodalom iránt elkötelezett egyetemi tanár volt a mentorom, sokat dolgoztunk a szövegeken. 2004-ben elküldött a *Magyarországi Német Írók és Művészek Szövetsége (VUdAK)* éves műhelybeszélgetéseire. *Villányban* volt a találkozó, akkor ismerkedtem meg több magyarországi német íróval, akiktől már olvastam írásokat. Nagyon meghatározó volt ez a találkozás számomra. Aztán engem is felvettek a VUdAK-ba. Rendkívül jó közösség, ösztönző beszélgetések, önzetlen tanácsadások, barátságok jellemzik az egyesületet. A képzőművészek és az irodalmárok (a két szekció) szoros együttműködésének egyik manifesztuma a „ZeiTräume“-album, mely párban mutatja be az egyesület munkáját.

Klarinétózni még általános iskolásként kezdtem, sokat játszottam zenekarokban, különböző kamarafarmációkban. Stefan Valentinnel duóban a VUdAK rendezvényein, kiállítás-megnyitókön is fellépünk. Szeretem a zenét, része az életemnek, zenei „mindenevő” vagyok.

Irodalmi tevékenységemet 2011. december 1-jén Stuttgartban a *Dunai Sváb Kulturális Díj támogatói díjával* ismerték el. Kétévente adják át ezt a magas kitüntetést, melyet képzőművészek és írók, irodalmárok kaphatnák meg. Életem legelső díját, a *Koch Valéria-díjat* a diplomamunkámért vehettem át a Magyarországi Németek Országos Önkormányzatától, s ugyanezt jutalmazták Ausztriában is egy kulturális díjjal. Nagyon jó érzés, ha a mindennapok szürkeségében akad egy-egy kiemelkedő alkalom, amely egyszerre erőt ad és ismeri el az addig végzett munkám. Komoly ösztönzést és biztatást ad a folytatáshoz. Nagyon jó érzés, ha a verseimmel, írásaimmal másoknak is örömet tudok szerezni.

Budapesten sok barátom él. Többen vagyunk itt Baranyából, a munkalehetőség sokakat ide vonzott. A pécsi egyetem, a gimnázium azért persze továbbra is közös kapocs. Mindig kevés az idő, néha örülök, ha egy hétvégén nem kell elutaznom. Jó beszélgetések, találkozások azonban folyamatosan vannak, nélkülözhetetlenek is volnának a számomra. Nagyon szeretem a társaságot, a társasági életet. A színház, a mozi, a kiállítások, de az is kikapcsol, ha van egy teljes napom, amikor kutathatok egy könyvtárban. Hetvehelyre nem jutok el túl sűrűn, de mindig jó érzés hazamenni a szüleimhez és nagyapámhoz. Onnan viszont Budapestre jövök haza. A baranyai gyökerek, a nyelvjárásom a fővárosba is velem tart.

Látogasson el honlapunkra: www.nemzetisegek.hu